יו אב מיי פיים מהלי קופן פסח הלי ג: יש גד מייי פייים מהלי מעה"ק הלכה ע: ב ה מיי שם הלכה י:

תורה אור השלם 1. לא תוכל לְזְבֹּחַ אֶת הַפְּסָח בְאַחַד שׁעריה איייר

מסורת הש"ם

 ל) [חולין כ:], ל) כעי"ז לעיל
נב. פסחים סד., ג) פסחים לל.
תוספי פי"ג ה"ד, ספרי ראה
קלב, ירושי מגילה פ"א הי"א
ע"ש כה"ע, ד) [יומל סג.], ע׳ בתו׳ לעיל קיב. ד״ה והכי, (מנחות מו:], ז) לעיל ב.,
(ז) נדה לג., (ט) ע"י צ"ק, י) פרש"
(ז) נדה לג., (ט) ע"י צ"ק, י) פרש"

הנהות הב"ח

(א) גמ' וראוי לשלא לשמו בפנים (בעי) תו"ת. ונ"ב גירסת רש"י מחוסר: (ב) רש"י ד"ה אלמה יכו׳ דלא קאי עליה לאו כל״ל ואות ב' נמחק: (ג) ד"ה רב נחמן וכו' זמן הס"ד ואח"כ מ"ה פנים:

גליון הש"ם

עיין יומא דף סג ע"ב:

שינויי נוסחאות

א] בס' יחוסי תנאים ואמוראים כתב מדקאמר ליה אלמה אמר רבי זירם ולם ממר ליה והם מר בפנים דהא (מ"ש"): ח] בפנים השני סופג נכתה"י: מ] נ"ל לכל (כי"פ): י] להקרבתן (*ש"מ): יא] שהוא כשר לשלמים (*ש"מ): יב] כד"ו לאן הפק"ד נומס"ב בשער אחד. (כ"ים ל"ק": רגן ל"ל ראע"ג (כ"ים): ידן ונותר ונחזור בחדות גדושתו ואנוסתו דלא יוכל כו ל"ל (צ"ק). וככ"ש בליס ונותר ומימר רלא כו". בון אדיכה אנה (צ"קם): יון ל"ל רא היא (צ"קם): יון ל"ל רא היא (צ"קם): יון ל"ל הא היא (צ"קם) הגוף דאמר ר"ש וכוי לל"ל (צ"קם): יון ל"ל לשום (צ"קם): באן ל"ל קודש מום סדושים כל"ל פודם מדום סדושים כל"ל כאו הס"ל ומה"ל בשער אחד קודם זמנם קדושים כל"ל

יח אב מיי׳ פ״ח מסלי קיפן אלמה אמר רבי זירא הכתוב נתקו לעשה. חין זה כשחר לחו הניתק לעשה דבפ׳ בתרא דחולין (דף קמא.) ובפ׳ ב׳ דמכות

(דף יד. טו. טו.) כגון לאו דגזילה ולקט שכחה ופיאה ונותר דו ולא יוכל לשלחה כל ימיו דא"כ מאי פריך דללקי משום לאו דלא תעשון והא ניתק

> הדדי הלאוין אצל העשה תדע דהא בפרק ב' דמכות (ד' טו. ושם ד"ה תנינא) חשיב לא יטמאו את מחניהם ניתק לעשה אי לאו משום דקדמו עשה אף

על גב דאיכא לאו נמי דואל המקדש לא תבא ומיהו התם איכא למימר משום דאיכא בח תרי עשה דכתיב מחוץ למחנה משלחום אבל אשכחן גזלה דאיכא תרי לאוי לאו דלא תעשוק ולא תגזול דבפרק המקבל (ב"מ קיא.) אמר רבא זהו עושק זהו גזל וחשבי ליה ניתק לעשה במכות (דף יד:) ובחולין (דף פ:) הלכך לריך לחלק בההיא דתמורה (דף ד:) כדפרישית דלכך סמך שני הלאיין אלל העשה לומר שאין העשה מנתקס: רב נחמן בר יצחק אמר פנים דגלגל בו'. שינויא הוא דקמשני

(התם) דאפילו לר"ש לא לקי במחוסר זמן בפנים כי אם בחוץ כדפי׳ בקונטרס. ויש גירסא אחרת בספרים לרבי שמעון ה״נ והא גלגל פנים הוא אמר רב נחמן בר יצחק פנים דגלגל כו' וריש יו לקיש פריך דנפקא ליה מלא תעשון לאו במחוסר זמן דהאי יו קרא בגלגל קאי ופנים הוא וכי תימא קל וחומר בחוץ הא אין מזהירין מן הדין ומשני פנים דגלגל לגבי שילה כחוץ דמי: אלא לאו קודם חצות. ואע"ג דחזי בפנים שלא לשמו לא מיחייב כרת כיון דמחוסר עקירה ואין עומד האי ליעקר קודם זמנו: היתר במה לחבירו. ושעת היתר הנמות דקתני היינו קודם חלות דכשר בבמה שלא לשמו וא"ת דמשמע הכא דתורין שלא הגיע זמכן לרבי שמעון חיילא קדושה עלייהו והשוחטן בחוץ בלאו ובמעילה בפרק ולד חטאת (דף יב.) נמי אמר רבי שמעון

דמועלין משום דראוין לאחר זמן ובתמורה בפרק אלו קדשים (דף יש:) גבי אשם בן שחים והביאו בן שנה אמר ר' שמעון דכל עלמן אינן קדושים משום דכל מידי דלא חזי ליה לגופיה לא נחתא ליה קדושת הגוף ופריך התם מאי שנא ממחוסר זמן דלא חזי ליה לגופיה יחו (לא נחתא ליה קדושת הגוף) ואמר ר״ש דקדוש פירוש במחני״ דהכא דתנן מחוסר זמן רבי שמעון אומר בלא מעשה ומשני דאיתקוש לבכור דקדוש לפני זמנו וקרב לאחר זמן והשתא תינח מחוסר זמן תורין שלא הגיע זמנן מאי טעמא וי"ל דדבר שאינו ראוי לשם יש קרבן ילפינן ממחוסר זמן שאין ראוי לשום קרבן אבל דבר שראוי לקרבן אחר ולקרבן זה שהוא מקדישו אינו ראוי לא נחתא ליה קדושת הגוף ופסח קודם חלות דקדוש לר׳ שמעון וכן חטאת ואשם דזב וזבה ויולדת ומצורע דקדושים קודם זמנן כדתנן בפירקין (לעיל קיב.) ולא פליג ר' שמעון ובתורת כהנים בפ' אחרי מות ⁶ האמר נמי רבי שמעון והשוחטן בחוץ בלאו הני אין מחוסר זמן בגופן ולא דמי לאשם בן שנה והביאו בן שמים בן שמים והביאו בן שנה דמחוסרי זמן בגופן וא"ת דמחוסר בו זמן היאך קדוש הא אמרינן לעיל בפ"ק (דף יב.) לילה לקדושה יום להרלאה אבל ביום שביעי לא ובבכורות פרק הלוקח בהמה (דף כא.) קאמר ר"ש מחוסר זמן נכנס לדיר להתעשר יליף מבכור דקדוש לפני זמנו ופריך ואדיליף מבכור לילף מקדשים אלמא משמע דקדשים קודם זמנן לא קדשי וי״ל דאסור להקדישם אבל אם הקדישם תוך בא זמנם קדושין אלא דעבד איסור דרחמנא אמר ° מיום השמיני אין הא קודם לכן לא אבל מעשר לרבי שמעון שרי להכניסו תוך זמנו לדיר להתעשר כדיליף התם מעשר העברה העברה מבכור והא דלא ניחא ליה למילף תחת תחדשים דניחא ליה למילף העברה טפי משום דהעברה דתרוייהו משתעי שמעבירה להקדישה ויש ליתן טעם לרבא דרים תמורה (דף ד:) היאך מחוסר זמן קדום קדוםת הגוף דכל היכא דאמר רחמנא לא תעביד אי עביד לא מהני ושמא לענין זה יליף מחת תחת ממעשר או שמא יש טעם אחר: דזעידי קבעוה תנאי. משום דמצורע יש בו טומאה כעין זב וזבה ויולדת אבל נזיר דמא דמא דמא דמי לה שייריה וכן בכרימות בפרק ארבעה מחוסרי כפרה (דף ח:) נמי אשכחן דתני זב וזבה ויולדת ומצורע והתם מפרש מאי טעמא לא תני מצורע ומצורעת כדקתני זב וזבה וניחא השתא לזעירי דבנזיר בלא מצורע סגי דאיכא חרתי בנזיר דנזיר טמא מביא אשם י:

ליבור פנים הוא שאהל מועד של מדבר היה שם וקאמר רחמנא ביה נמי לא תעשון: אלמה אמר רבי זירא. בפ׳ אותו ואת בנו (חולין פ:) דקתני קדשים בפנים חו סופג את הארבעים משום לאו דאותו ואת בנו והוינן

זמן דתניא מנין שכלם הפסולים שבשור דהוי מחוסר זמן לשמו: בשעם היחר הבמות קאמר. כמו בגלגל ונוב וגבעון דהותרו במות יחיד לעולה

ושלמים ואשמעינן קרא דלגבי חובות איכא לא תעשה ולאו משום מחוסר זמן דהא חזו השתא בבמה גדולה: איסור במה לו. לקרבן זה: היחר במה לחבירו. לעולה ושלמים דנדר ונדבה וסיפא ה"ק יכול אף בשעה שהוא מותר בבמה כגון קודם חלות שהוא יש לשלמים ת"ל כו' יבו בשער אחד בבמה גדולה לשחוט פסחיהם: דועירי קבעוה חנחי. למיתני במתניתין מצורע בהדיח: דרב ששת לא קבעוה תנאי. ומיהו אנן משנינן לה בגמרא וקבעינן לה בגמ' הכי ככל חסורי מחסרא דהש"ס: רב **חלקיה.** אאשם קאי ולא אחטאת דאילו חטאת פסולה שלא לשמו בפנים: לא שנו. דפטור בחוץ: אלא לשמו. ואפילו סתמא דבהאי שמא אינו מתקבל עכשיו בפנים: אבל שלא לשמו. כגון לשם עולה ובשם זה הוא ראוי לבא לפנים דכל הזבחים שנזבחו שלא לשמן כשרין חוץ מן הפסח והחטאת ש: אי הכי כי שחיט ליה לשמו בחוץ נמי ניחייב. דהח רחוי היה לעקור שם זה ממנו ולבא לפנים: מחוסר עקירה. וכל כמה דלא איעקר שם אשם מיניה סתמיה לאו למיעקר קאי ולאו ראוי הוא: וכי יש לך דבר שאינו כשר לשמו. לפנים: וכשר שלא לשמו. אפיי יו דקי"ל לעיל (דף ב.) כל הזבחים כשרין שלא לשמן ה"מ היכא דכשרין לשמן אבל מחוסר זמן בבעלים זה שאינו כשר לשמו היאך יוכשר שלא לשמו:

מילקי נמי לילקי. השוחט מחוסר זמן זו דהא משכן דגלגל דהיא במת

מילקי נמי לילקי אלמה שאמר או רבי זירא יהכתוב נתקו לעשה יו הני מילי לרבנז לרבי שמעון הכי נמי רב נחמן בר יצחק אמר פנים דגלגל לגבי שילה כחוץ דמי רבה אמר מעמיה דרבי שמעון ייכדתניא רבי שמעון אומר מנין לזובח "פסח בבמת יחיד בשעת איסור הבמות שהוא בלא תעשה ת"ל ילא תוכל לזבוח את הפסח יכול אף בשעת היתר הבמות כן ת"ל באחד שעריך לא אמרתי לך אלא בשעה שכל ישראל נכנסין בשער אחד אימת אי נימא אחר חצות כרת נמי מחייב יו אלא לאו קודם חצות לעולם יו לאחר חצות יובשעת היתר הבמות קאי ₪ והא בשעת איסור הבמות קאמר איסור במה לו היתר במה לחבירו: מחומר זמן כו': והני בני אשמות נינהו אמר זעירי 'יתני מצורע בהדייהו: עולותיהן ושלמיהן: והני בני שלמים נינהו אמר רב ששת תני ינזיר דזעירי קבעוה תנאי דרב ששת לא קבעוה תנאי א"ר יחלקיה (דבי) רב מובי לא שנו אלא לשמו האבל שלא לשמו חייב הואיל וראוי לשלא לשמו בפנים ∞אי הכי לשמו נמי ניחייב הואיל וראוי לשלא לשמו בפנים 🐠 בעי עקירה מתקיף לה רב הונא יוכי יש לך ידבר

שאינו כשר לשמו וכשר שלא לשמו ולא והרי

בה ונילקי נמי משום לאו דמחוסר

ושבשה שהן בלא ירצה ת"ל ושור ושה שרוע וקלוט ומחוסר זמן פסול הוא ומשני ר' זירא הנח לאו דמחוסר זמן דהכתוב נתקו לעשה דכתיב ביה עשה יתירא כדמפרש התם למימרא שהוציאו ונתקו מכלל לאו דלא קאי עליה (כ) בלחו דשחר פסולין והשתח דאמרת הכא לאו בהדיא כתיב ביה נילקי עליה: (דלמא) ה"מ. דמשני נמי התם דלא לקי לרבנן דפליגי עליה דרבי שמעון דלא דרשי להאי לא תעשה למחוסר זמן דהחוא דאותו ואת בנו דשני ר' זירא עלה מיתוקמא התם דלה כר"ש אבל לר' שמעון ה"נ נחמן בר ילחק אמר. לר' שמעון נמי לא לקי אמחוסר (a) זמן בפנים דגלגל לגבי שילה חוץ הוא לגבי חובות הואיל דאינו כשר להקרבתו יו הלכך בחוץ הוא דאשכחן ביה לא תעשה משום איסור במה ולא בפנים:

דלהי אלאו דמחוסר זמן בפנים: רב נשעת איסור הכמות. קס"ד במדבר ושילה ובית עולמים: חחר חלות. די"ד דמטי זימניה: כרת נמי ניחייב. דהא מתקבל בפנים: קודם חלות.

בחונטרם דהוי כשאר לאו הניתק לעשה עד שיעבור זמנו שי וקשה מהך דשמעתה וכי תימה דהכי פריך משום דאיכא נמי לאו דלא תעשון לא אמרינן דאתי חד עשה ועקר תרי לאוי כדאמרי' בפ"ק דתמורה (דף ד:) לא דמי דהני מילי התם דסמיכי גבי

לעשה הוא אלא הוי כמו נתקו הכתוב מטומאה חמורה לטומאה קלה ש דבאותו ואת בנו (חולין פ:) דרשינן ולנדר לא ירצה לימד על כל הפסולים שבשור ושה שהם בלא ירלה וכתב רחמנא במחוסר זמן מיום השמיני והלחה ירנה להוליאו מכלל שאר פסולים שהם בלא ירצה ולומר דבהאי ליכא אלא עשה כעין דבר שהיה בכלל וילא לידון בדבר החדש בסוף פ"ק דתמורה (דף יג:) וכענין זה הוי בדד ישב דמלורע בפ' אלו דברים (פסחים סז.) דאמרי' שהכתוב נתקו לעשה והוליאו מכלל שאר טמאים שהם בלאו דלא יטמאו את מחניהם ולהכי פריך דלילקי משום דמפורש בגופיה לאו בהדיא כדרשינן מלא תעשון וכן פי׳ בקונטרס אבל בפרק אותו ואת בנו (חולין פא.) פירש דעלמא דמיום השמיני והלאה ירצה משמע קודם זמנו לא ירצה והניחהו

י. בְּאַחַד שְׁעֶרֶיףְ אֲשֶׁר אֱלֹהֶיףְ נַתַּן לְףִ: מוסף רש"י

הבמות לאחר שנבחר משכו שילה הצמות מחר מעכחר משכן שינה ומשחרב היה להם היתר עד שנבנה בית עולמים, ותשבנה חזרו לאיסורם ושוב לא היה להם היתר: שהוא בלא תעשה. אבל כרת דשמוטי חוץ ליכא. ומוקי לה בקודם חלות, דמחוסר זמן הוא להתקבל בפנים. דכתיב אשר ישחט מחוד בפנים, דכתיב אשר ישחט מחוץ למחנה ואל פחח אהל מועד לא הביאו, הראוי לפחח אהל מועד חייב עליו ושאינו ראוי לאהל מועד אינו חייב עליו, ויליף מהכא חינו חייב עמי, ויניף מהכם דממוסר זמן במוך לע"פ שלינו בכרם, בלל מעשה מיהל הי, הואל ורלוי לבל ללמר זמן: יכול אף בשעת היתר הבמות כן. יהל בלל מעשה זה דהל לל הותרה בלל מעשה זה דהל לל הותרה במת יחיד אלא לדבר הנידר ונידב במת יחיד חנה לדבר הכידר ונידב ולהוי האי לגביה כשעת איסור: תלמוד לומר. דהאי לאו דהכא לא משתעי אלא בשעת איסור הבמות והכי שתעינן ליה לקרא לא תוכל לזבוח את הפסח בבמת יחיד בזמו שכל ישראל נכנסיו בשער אחד וכוז שכני שרחת נכנסין בשער חחד וכוז כי אם אל המקום אשר יבתר שם חזבחנו (פטחים צא.) לא שנו. לאשם בחון מחוסר זמן בבעלים פטור אלא לשמר. דאינו ראי לשמו בפנים אבל שלא לשמו כגון נשחו בפנים חבב שנח כשחו כגון לשם עולה או לשם שלמים חייב שכן ראוי לפנים כיולא בו בפנים, דכל הזבחים שנזבחו שלא לשמן כשרין אלא שלא עלו לבעלים לשם

חובה חוץ מן הפסח בומנו והחטאת

בכל זמן (יומא סג.):

מנין לזוכח פסח בכמת יחיד בנין לאובוז פסוד בבמת יחיד במה קטנה, להכי נקט במת יחיד ולא במת ליבור, דבמת ליבור בשעת איסור הבמות ליכא, דשעת איסור